

Harmonie St. Cecilia Vaals tijdens haar concert in de Rodahal.

Foto: Wim Küsters

Bondsconcours gaat uit als nachtkaaars

Door Jos Frusch

De verwachtingen waren hooggespannen, zondagavond in de Rodahal van Kerkrade: vijf harmonieën in de superieure afdeling, daarvan mocht toch iets worden verwacht. Het begon allemaal veelbelovend, maar naarmate de avond vorderde, diende de spreekwoordelijke nachtkaaars zich steeds nadrukkelijk aan. Voldoende om met een onbevredigd gevoel huiswaarts te keren.

Met harmonie St. Cecilia Maasbracht (330,5 punten) – het eerste korps tijdens het avondgedeelte van het tweede bondsconcours van de Limburgse Muziekbond – kreeg het publiek meteen het hoofdgerecht voorgeschoteld. Vooral de uitvoering van Alfred Reeds Fifth Symphony had allure. Dirigent Jac Claessens en zijn muzikanten musicerden toen op hun best: fantasie- en sfeervol, mooi van klank – met een 'warm hout' als basis – en heel kleurrijk. In Kodaly's Galanta-dansen kwam die symfonische klank wat in de verdrukking, zeker in de zwerige finale die ook wat probleempjes met het samenspel liet horen.

Daarna kwam St. Lucia Neeritter (320 punten) onder leiding van Thijs Tonnaer. Ook een mooi concert, al was het repertoire – The Undanced Ballet

van Hidas en Spartacus van Jan van der Roost – veel minder interessant. Daar kwam nog bij dat het korps, dat in het verplicht werk een goede balans tussen stralend koper en kernachtig hout had laten horen, zich in het tweede werk liet verleiden tot al te 'gespieerde' taal. Dat resulteerde in een schelle, ondoorzichtige orkestklank en ritmische onzekerheden.

Met het optreden van harmonie St. Cecilia 1836 Vaals had ik nogal wat moeite. Soms spran-

kelend, uitbundig, kleurrijk en vol spanning, dan weer saai, vierkant en met merkwaardige overgangen. Dit laatste vooral in de Pagan Dances van Barnes, die door de ongewone tempokeuze niet altijd 'heidens' klonken. Maar dirigent Gerard Sporken kreeg met zijn eigenzinnige aanpak de juryleden Van Ossenbruggen, Adams en Nozy op zijn hand, getuige de 325,5 punten.

Het contrast tussen St. Cecilia Vaals en St. Caecilia Geulle (312 punten) was groot en het 'pun-

tenverschil terecht, misschien zelfs nog niet groot genoeg. Want Geulle musicerde onder leiding van Rob van der Zee te veel naar de noten, te weinig naar de geest van de muziek. Vooral in het laatste deel van de door de dirigent gearrangeerde finale uit de Elfde Symfonie van Sjostakovitsj, een werk waar dit orkest nog absoluut niet aan toe is. Musiceren wordt dan ploeteren en dirigeren de maat slaan. Gelukkig liet de harmonie ook horen best wel geïnspireerd te kunnen musiceren,

vooral in het derde deel van de Dance Suite van Horovitz, waar ook de klank van het orkest het best tot zijn recht kwam.

Ten slotte St. Pancratius Nuland (297 punten), die twee werken liet horen – Fauré's Dolly Suite en Brossé's El Golpe Fatal – die niet meer dan in de grondverf stonden: niet uit- en afgewerkte overgangen, merkwaardige en onlogische klankerupties en slechte stemming kenmerkten de beide uitvoeringen. Daar kwam nog bij dat dirigent Rien Rats er met zijn ongenueanceerde directie niet in slaagde enige spanning in het spel van Nuland te brengen: het klonk allemaal even vlak, met uitzondering misschien van het laatste deel van de Dolly Suite.

De opflakkering voordat de nachtkaaars definitief uitging.